

Arrest

nr. 76 958 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERDICKT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Tadzjiek te zijn, geboren in Kabul, maar afkomstig uit het dorp Wasikhel, district Kohistan I, provincie Kapisa, waar u van uw tweede tot uw twaalfde gewoond hebt. U bent niet naar school geweest in Afghanistan. Toen u twaalf jaar was, in 1370 (omzetting naar westerse kalender: 1991-1992) bent u naar Iran gevlucht met uw ouders en broers en zussen. De reden voor deze vlucht was een incident op het huwelijksfeest van de dochter van een tante aan vaderszijde. Uw neven waren dronken, en één van hen legde zijn handen op uw zus,

waarna uw zus schreeuwde. Hierop ontstond een gevecht en werd er geschoten met kalasjnikovs. Twee van uw neven en twee van uw broers werden hierbij doodgeschoten. Zelf hebt u zich verstoppt, en hebt u enkel het geluid van het schieten gehoord, maar het gevecht niet gezien. Na dit incident probeerde uw vader het probleem op te lossen via een jirga, maar doordat zijn broer veel machtiger was dan uw vader zelf, lukte dit niet. Uw broer K. (...) had de twee neven gedood, maar uw familie besloot om in de jirga te vertellen dat u de neven gedood had, omdat u nog jong was en volgens de sharia nog niet de doodstraf kon krijgen. Van uw 15de tot uw 32ste hebt u in Iran gewerkt in een fabriek waar zaken voor schepen worden gemaakt. U volgde toen u 20 jaar was drie jaar lang een alfabetiseringscursus in Iran. U leerde er enkel uw naam schrijven. In 1384 (2005) trouwde u in Iran met een Afghaanse sjiitische vrouw, M. (...) (OV n° 6.471.751) en jullie kregen een zoontje. De neven die het incident op het huwelijksfeest hebben overleefd huurden intussen mensen in om u te komen doden in Iran. Eén van uw collega's had u namelijk verteld dat er mensen naar u op zoek waren. Daarom bent u, in de derde maand van 1388 (omzetting naar westerse kalender: mei-juni 2009) met uw vrouw en zoontje vertrokken naar Europa. Uw vingerafdrukken werden genomen in Oostenrijk en in Hongarije. In Turkije, Iran en Hongarije bent u vastgehouden geweest. Uw vrouw en zoontje zijn vanuit Griekenland of Turkije doorgereisd naar België en uw vrouw heeft hier een eerste keer asiel aangevraagd op 7 augustus 2009. U zelf bent pas een jaar later vanuit Griekenland naar België gekomen op 23 augustus 2010. De volgende dag heeft u hier asiel aangevraagd. U merkte bij aankomst dat uw vrouw u niet meer wilde, en u niet toeliet uw zoontje te zien. Daarvoor bent u bij de rechtbank een procedure gestart om uw zoontje wel te kunnen zien.

U legt volgende documenten voor als staving van uw asiëldossier: taskara van uzelf, twee versies van uw huwelijksakte, opgemaakt in de Afghaanse ambassade in Iran, een attest van uw huwelijk opgemaakt door het Afghaanse consulaat in België.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd uw gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u bij het begin van het eerste gehoor op het CGVS het volledig verhaal dat u bij DVZ deed, ontkracht. U beweert dat u dit verhaal moest doen van de broer van uw vrouw, die al vóór u in België was, en ook dit verhaal heeft verteld. Nu wil ze u echter niet meer, en hebt u beslist de waarheid te vertellen. Nochtans was u ook al bij DVZ gevraagd om de waarheid te vertellen, en hoewel u spontaan op het CGVS toegaf dat u eerder gelogen had, dient u er toch op te worden gewezen dat er van u verwacht wordt dat u van bij aanvang van uw asiëlprocedure waarachtige en volledige verklaringen aflegt omtrent uw asiëlmotieven (CGVS 18/7/2011 p. 2). Er dient tevens opgemerkt te worden dat er in uw [nieuwe] relaas enige tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden te bemerken vallen, en dat u bovendien ook heel vaag blijft wat betreft de directe vluchtaanleiding.

U beweert dat, tijdens een trouwfeest in Afghanistan, toen u 12 jaar was, uw neven dronken waren en uw zussen lastigvielen. Daarna ontstond er een gevecht waarbij twee van uw neven en twee van uw broers werden gedood (CGVS 18/7/2011 p. 6). Gevraagd naar wat er precies gebeurd is tussen uw zussen en uw neven, antwoordt u dat 'hij [zijn] handen legde op uw zussen, dat uw zus schreeuwde en haar vastgreep' (CGVS 18/07/2011 p. 13). Gevraagd naar bevestiging of het dan maar om één zus en één neef ging die betrokken waren, bevestigt u dit. Het is niet duidelijk waarom u voorheen altijd sprak van neven en zussen. Gevraagd hoe oud uw zussen nu zijn, antwoordt u: 22, 20 en 18 jaar (CGVS 18/07/2011 p. 17). Gevraagd welke zus werd lastiggevalen, antwoordt u: de oudste. Gevraagd naar bevestiging dat ze nu 22 jaar is, en dus in 1370 (1991-1992) toen het incident plaatsvond dus nog maar 2 of 3 jaar, antwoordt u plotseling dat ze nu 28 is, en de anderen 22 en 20 (CGVS 18/07/2011 p. 17). Op de opmerking dat uw zus dan steeds nog maar 8 jaar was, en de vraag wat het probleem dan eigenlijk was, gezien deze aanraking zoals u ze beschreef niet noodzakelijk verontrustend was, zegt u enkel dat men zich in Afghanistan daar niets van aantrekt (CGVS 18/7/2011 p. 17). U maakt eigenlijk niet duidelijk wat er eigenlijk erg was aan wat er gebeurd is tussen uw neef en uw zusje, toch ontaardde het huwelijksfeest hierdoor blijkbaar in een zwaar gevecht. Het feit dat u de leeftijd van uw zus tijdens de bevraging verandert, draagt ook niet bij tot uw geloofwaardigheid.

Hoewel zowel aan de kant van uw familie, als aan de kant van uw neven, twee doden zijn gevallen, kon de jirga die een oplossing probeerde te vinden, niet tot een oplossing komen omdat de broer van uw vader invloed zou hebben gehad in het Najib-regime (CGVS 18/7/2011 p. 8). Nochtans zegt u elders ook dat het Najib-regime al op zijn einde liep (CGVS 18/7/2011 p. 6). U beweert verder dat deze neven

die u verantwoordelijk hielden voor de dood van hun twee broers in elk regime macht hebben, omdat ze veel bedrijven hebben, zowel in Afghanistan als in Iran en Japan, maar u kan geen enkele naam van een bedrijf noemen. U verklaart dit door te zeggen dat u nog maar 12 jaar was, maar gezien u lang in Iran gewoond hebt met uw familie die u dit kon vertellen, en ze bovendien ook in Iran bedrijven zouden hebben, zou u toch minstens deze in Iran moeten kunnen noemen (CGVS 18/7/2011 p. 9).

Hoewel uw broer K. (...) toegaf de twee neven gedood te hebben, besliste uw familie om in de jirga, pas op de vierde dag, toe te geven dat u de neven gedood had. Uw verklaring hiervoor is, dat u, omdat u nog maar 12 jaar was, niet de doodstraf kon krijgen volgens de shariawet, terwijl uw broer wel al meerderjarig was. Dat u nog twee jongere broers had, met telkens een jaar leeftijdsverschil, en u beweert dat zelfs een kind van 7 jaar met een kalasnikov kan schieten, is wat vreemd. Even goed kon dus een van uw jongere broers zijn aangeduid als de dader. U kan niet uitleggen waarom net u uitgekozen werd als zogenaamde dader (CGVS 18/7/2011 p. 14-15).

U verklaart in het eerste gehoor bij het CGVS dat uw familienaam N. (...) was, en dat hun familienaam G. (...) was (CGVS 18/7/2011 p. 7). Bevestiging gevraagd van deze naam, antwoordt u dat de neven 'ook N. (...) waren', maar dat ze na deze problemen hun naam veranderden naar G. (...). Gevraagd om uit te leggen waarom ze dit gedaan hadden, gezien ze dan mogelijk hun invloed zouden kwijtspeelen, zegt u dat het omwille van de vijandschap was: jullie bleven N. (...), en zij veranderden hun naam naar G. (...). Nochtans beweert u in het tweede gehoor op het CGVS, dat u pas in Iran N. (...) M. (...) ging heten, en dat uw volledige naam voorheen was: M.A. (...), zoon van N. en met familienaam B. (...) (CGVS 19/12/2011 p. 7). In het eerste gehoor op het CGVS hebt u de naam B. (...) totaal niet vernoemd. U vermeldde er enkel dat uw voornaam veranderde van M.A. (...) naar M. (...) (CGVS 18/7/2011 p. 12). Hiermee geconfronteerd zegt u dat er ingewikkelde vragen werden gesteld (CGVS 19/12/2011 p. 9), maar geeft u geen antwoord voor deze wijziging in uw verklaringen. Gevraagd of uw neven dan ook B. (...) heetten, zegt u dat dit normaal gezien wel zo was, maar dat ze hun naam hebben laten veranderen naar G. (...) (CGVS 19/12/2011 p. 9). Gezien u vooraf zei dat ze N. (...) heetten en hun naam veranderden naar G. (...), is dit toch merkwaardig. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat er misschien een vergissing moet gebeurd met de vertaling. Nochtans hebt u op twee plaatsen in het gehoor gezegd dat de oorspronkelijke naam van de familie N. (...) was, zoals hierboven al beschreven (CGVS 18/7/2011 p. 7).

Na 18 jaar in Iran gewoond te hebben, wordt u er plotseling via een vriend, G. M. (...), een Afghaan uit Kabul, van op de hoogte gebracht dat er 3-4 mannen op zoek zijn naar u (CGVS 19/12/2011 p. 7). Nochtans beweerde u in uw vage antwoord in het eerste gehoor op het CGVS, en aanvankelijk ook in het tweede gehoor, dat u wist dat u gezocht werd 'van andere Afghanen' (CGVS 18/7/2011 p. 7 en 8 en CGVS 19/12/2011 p. 6 en 7). Pas na herhaalde vragen van het CGVS om specifiekere antwoorden te geven van wie u te weten kwam dat andere mensen u zochten, zegt u dat het om G. M. (...) ging (19/12/2011 p. 7). Gevraagd hoe het komt dat ze hem hadden aangesproken, zegt u dat hij het gezien had, dat hij het gemerkt had. Gevraagd wat hij dan aan u gezegd had, zegt u dat hij zei dat er 3-4 mensen zijn langs geweest (CGVS 19/12/2011 p. 7). Verder gevraagd naar meer specifieke informatie, blijft u uiterst vaag zeggen dat hij het gezien heeft, gemerkt heeft dat er mensen naar u kwamen vragen, en aan u verteld heeft. Nogmaals gevraagd hoe hij het kon gemerkt hebben, wijkt u af van de vraag, en zegt u dat ook als er 40 jaar passeert, men nog altijd wraak wil nemen. Nogmaals gevraagd hoe G. M. (...) dit dan zou kunnen gemerkt hebben, zegt u dat ze het aan hem hebben gevraagd, wat u duidelijk al eerder had kunnen zeggen (19/12/2011 p. 8-9). Hiermee hebt u de vraag ontweken naar waarom ze hem hebben aangesproken.

U beweert dat, gezien G. M. (...) een goede vriend was, hij daarom ook uw echte naam kende namelijk M.A. B. (...), en dat hij u op de hoogte gebracht heeft dat ze u zochten. Gevraagd of ze niet gezegd hebben waarom ze u zochten, zegt u dat ze natuurlijk hun doel niet vertellen. U kon dus niet weten wie het eigenlijk was die naar u op zoek was. U zou dan geen enkele aanwijzing hebben naar wie dit was en waarom ze u zochten, toch stelt u dat u op dat moment vreesde voor uw leven in Iran. Vreemd genoeg had u in het eerste gehoor beweerd dat die personen die u zochten gezegd hadden dat ze u wilden doden tegen elke kost (CGVS 18/7/2011 p. 8). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat, als ze helemaal naar Afghanistan komen om u te zoeken, dat wil zeggen dat ze u wilden doden, en dat u 100% zeker was deze mensen uw vijanden waren (CGVS 19/12/2011 p. 10). U bent dan onmiddellijk vertrokken. Nochtans wisten enkel uw familie en goede vrienden deze oude naam, en zouden ze u dus moeilijk kunnen vinden hebben (CGVS 19/12/2011 p. 4). Het is trouwens merkwaardig dat u als u dan toch in Iran een nieuwe naam zou aannemen om aan mogelijke verdere problemen te ontsnappen, u uw oude naam gewoon doorgeeft aan andere Afghanen, en zelfs een collega zelfs al zou hij een goeie vriend zijn

(CGVS 19/12/2011 p. 7-8). Men zou kunnen verwachten dat u ten allen prijze uw oude identiteit zou geheim houden, zeker voor andere Afghanen in Iran.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u net G.M. (...) noemt die u zou gewaarschuwd hebben, terwijl u in het eerste gehoor een zekere G.M. (...) noemt als diegene die na de komst van Karzai naar Afghanistan is teruggekeerd, en uw taskara heeft opgestuurd (CGVS 18/07/2011 p. 10). Gezien hij dus naar Afghanistan zou teruggekeerd zijn, is het weinig waarschijnlijk dat hij u in Iran kon waarschuwen voor uw vijanden. Het lijkt erop dat u bij de vraag naar wie u op de hoogte bracht van de zoektocht van die 3-4 mannen, na de vele vragen naar specificatie, gewoon de naam van uw beste vriend hebt genoemd, zonder er bij stil te staan dat u deze in het eerste gehoor al genoemd heeft. Bovendien blijft het vreemd dat uw vijanden zo lang, achttien jaar lang, zouden gewacht hebben om u te zoeken, gezien u al 12 jaar eerder meerderjarig geworden was en dus wel de sharia op u van toepassing zou kunnen zijn. U kan dit enkel verklaren door te zeggen dat de vijanden op het goede moment wachten, wat een onafdoende verklaring is (CGVS 18/7/2011 p. 7 en CGVS 19/12/2011 p. 10). Waarom het dan net nu het goede moment was, verduidelijkt u niet.

Tot slot zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging kunnen ombuigen. Uw taskara toont mogelijk uw identiteit aan, wat niet ter discussie staat. Echter dient hierbij te worden verwezen naar de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief. Ook uw huwelijksakte, waarvan trouwens twee exemplaren werden afgegeven, kan uw relaas niet ondersteunen. Uw huwelijk wordt niet betwist, al is het merkwaardig dat op de tweede versie niet enkel eerst de naam van uw vrouw werd verbeterd, maar ook haar geboorteplaats werd veranderd. Op het attest van het consulaat dat duidelijkheid zou moeten geven over de juistheid van één van de twee aktes, staat bovendien dat u getrouwd bent op 22 oktober 2005, dwz de laatste dag van de zevende maand van 1384, terwijl u volgens de aktes zelf getrouwd bent in de zesde maand van 1384, wat nog eens aantoont dat deze documenten niet veel waarde hebben.

Uit uw verklaringen kan dus niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Kohistan I, te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika,

Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

In het district Kohistan I in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, worden slechts occasioneel incidenten gemeld. De situatie in dit district kan als relatief rustig worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een met 'lage onveiligheid'. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Kohistan I actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker werpt een schending op van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) aangezien een deel van de zogenaamde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden perfect kunnen worden verklaard; een deel van de zogenaamde tegenstrijdigheden niet lastens verzoeker kunnen worden weerhouden en de vrees van verzoeker wel degelijk gegrond is. Bijgevolg vraagt verzoeker in dit verzoekschrift hem de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of in subsidiaire orde de beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2 Het CGVS stelt terecht dat er tegenstrijdigheden bestaan omtrent verzoekers naam. Verzoeker stelt dat na het incident op het huwelijksfeest in 1991-1992 zijn vader beslist heeft dat het gezin voortaan de naam "Noori" zou gebruiken, terwijl verzoekers oom de naam "Ghafari" aannam. Volgens verzoeker is een dergelijke naamswijziging veel frequenter in Afghanistan dan in Europa. Verzoeker acht het betwist of zijn oom hierdoor zijn invloed zou kwijtspeelen, vermits zijn invloed voortvloeide uit het feit dat hij een rijk man was die ondernemingen bezat. Verzoeker is zelf de voornaam "Masood" gaan gebruiken. Verzoeker betwist ooit gezegd te hebben dat de familienaam van zijn neven "Noori" was. Ofwel heeft verzoeker de vraag verkeerd verstaan, ofwel is er een vergissing gebeurd bij de vertaling. Aangezien de neven afstammen van dezelfde grootvader is het volgens verzoeker geloofwaardig dat hun naam ook

"Barakatullah" was. Het aannemen van de naam "Noori" door de familie van verzoeker was niet specifiek bedoeld om te vermijden dat verzoekers oom hen zou terugvinden.

Verweerder antwoordt terecht dat de tegenstrijdigheid met betrekking tot de familienaam van verzoeker en zijn neven duidelijk kan worden afgeleid uit de gehoorverslagen. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste verhoor dat zowel zijn familie als die van zijn neven "Noori" heette, maar dat de familie van zijn neven hun naam wijzigde in "Ghafari". Tijdens het tweede verhoor voor het CGVS verklaarde verzoeker dat hij zijn familienaam in Iran wijzigde van Barakatullah naar Noori. De familie van zijn neven heette volgens verzoeker ook Barakatullah. Zij zouden hun naam na het incident gewijzigd hebben in Ghafari. Het aanhalen van één van zijn eerdere verklaringen volstaat niet als een voldoende verklaring voor deze vastgestelde tegenstrijdigheid. Waar verzoeker stelt dat het een misverstand zou betreffen, merkt verweerder op dat verzoeker niet aantoont dat er communicatieproblemen zouden zijn geweest met de tolk voor het CGVS. Verzoeker legt intern logische en gedetailleerde verklaringen af bij zijn twee verhoren voor het CGVS. Niets wijst erop dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Er werd verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het verhoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat er een misverstand zou zijn ontstaan.

2.3 Volgens verzoeker is het duidelijk dat de mensen die hem zochten onder zijn vroegere (echte) naam een gevaar vormden. Hij vernam van Gholam Mohaidin dat een paar mensen in Teheran in de Afghaanse gemeenschap vroegen of iemand "Mir Agha Barakatullah" kende. Verzoeker meent dat deze aanwijzingen een gegronde reden vormden om te vluchten, aangezien de enige personen die hem onder zijn oude naam zochten, personen waren die zijn nieuwe naam niet kenden. Verzoeker was in 2009 al 18 jaar gekend onder zijn nieuwe naam. Hij had geen contacten meer met mensen die hem nog onder zijn oude naam kenden. Volgens verzoeker waren de personen die hem zochten zijn neven of mensen die door zijn oom of neven waren gestuurd. Het was duidelijk voor verzoeker dat deze personen zijn spoor hadden teruggevonden in Iran en dat het slechts een kwestie van tijd was voor ze op de hoogte zouden komen van zijn nieuwe naam en hem zouden lokaliseren. Er kan verzoeker niet worden verweten dat hijzelf geen contact met die mensen heeft opgenomen en dat hij niet expliciet heeft vernomen dat deze personen hem wilden doden.

De Raad stelt vast dat het de concrete aanleiding van de vlucht van verzoeker uit Iran betreft en derhalve een belangrijk element in zijn asielrelaas.

De bestreden beslissing stelt: *"Na 18 jaar in Iran gewoond te hebben, wordt u er plotseling via een vriend, G.M. (...), een Afghaan uit Kabul, van op de hoogte gebracht dat er 3-4 mannen op zoek zijn naar u (CGVS 19/12/2011 p. 7). Nochtans beweerde u in uw vage antwoord in het eerste gehoor op het CGVS, en aanvankelijk ook in het tweede gehoor, dat u wist dat u gezocht werd 'van andere Afghanen' (CGVS 18/7/2011 p. 7 en 8 en CGVS 19/12/2011 p. 6 en 7). Pas na herhaalde vragen van het CGVS om specifiekere antwoorden te geven van wie u te weten kwam dat andere mensen u zochten, zegt u dat het om G.M. (...) ging (19/12/2011 p. 7). Gevraagd hoe het komt dat ze hem hadden aangesproken, zegt u dat hij het gezien had, dat hij het gemerkt had. Gevraagd wat hij dan aan u gezegd had, zegt u dat hij zei dat er 3-4 mensen zijn langs geweest (CGVS 19/12/2011 p. 7). Verder gevraagd naar meer specifieke informatie, blijft u uiterst vaag zeggen dat hij het gezien heeft, gemerkt heeft dat er mensen naar u kwamen vragen, en aan u verteld heeft. Nogmaals gevraagd hoe hij het kon gemerkt hebben, wijkt u af van de vraag, en zegt u dat ook als er 40 jaar passeert, men nog altijd wraak wil nemen. Nogmaals gevraagd hoe G.M. (...) dit dan zou kunnen gemerkt hebben, zegt u dat ze het aan hem hebben gevraagd, wat u duidelijk al eerder had kunnen zeggen (19/12/2011 p. 8-9). Hiermee hebt u de vraag ontweken naar waarom ze hem hebben aangesproken.*

U beweert dat, gezien G.M. (...) een goede vriend was, hij daarom ook uw echte naam kende namelijk M.A. (...) B. (...), en dat hij u op de hoogte gebracht heeft dat ze u zochten. Gevraagd of ze niet gezegd hebben waarom ze u zochten, zegt u dat ze natuurlijk hun doel niet vertellen. U kon dus niet weten wie het eigenlijk was die naar u op zoek was. U zou dan geen enkele aanwijzing hebben naar wie dit was en waarom ze u zochten, toch stelt u dat u op dat moment vreesde voor uw leven in Iran. Vreemd genoeg had u in het eerste gehoor beweerd dat die personen die u zochten gezegd hadden dat ze u wilden doden tegen elke kost (CGVS 18/7/2011 p.8). Hiermee geconfronteerd, zegt u dat, als ze helemaal naar Afghanistan komen om u te zoeken, dat wil zeggen dat ze u wilden doden, en dat u 100% zeker was deze mensen uw vijanden waren (CGVS 19/12/2011 p. 10). U bent dan onmiddellijk vertrokken.

Nochtans wisten enkel uw familie en goede vrienden deze oude naam, en zouden ze u dus moeilijk kunnen vinden hebben (CGVS 19/12/2011 p. 4). Het is trouwens merkwaardig dat u als u dan toch in Iran een nieuwe naam zou aannemen om aan mogelijke verdere problemen te ontsnappen, u uw oude naam gewoon doorgeeft aan andere Afghanen, en zelfs een collega zelfs al zou hij een goeie vriend zijn (CGVS 19/12/2011 p. 7-8). Men zou kunnen verwachten dat u ten allen prijze uw oude identiteit zou geheim houden, zeker voor andere Afghanen in Iran.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u net G.M. (...) noemt die u zou gewaarschuwd hebben, terwijl u in het eerste gehoor een zekere G.M. (...) noemt als diegene die na de komst van Karzai naar Afghanistan is teruggekeerd, en uw taskara heeft opgestuurd (CGVS 18/07/2011 p. 10). Gezien hij dus naar Afghanistan zou teruggekeerd zijn, is het weinig waarschijnlijk dat hij u in Iran kon waarschuwen voor uw vijanden. Het lijkt erop dat u bij de vraag naar wie u op de hoogte bracht van de zoektocht van die 3-4 mannen, na de vele vragen naar specificatie, gewoon de naam van uw beste vriend hebt genoemd, zonder er bij stil te staan dat u deze in het eerste gehoor al genoemd heeft."

De Raad stelt in de gehoren vast dat verzoeker inderdaad vaag en tegenstrijdig is met betrekking tot de reden waarom hij dacht dat zijn neven hem lieten zoeken in Iran. Tijdens het eerste gehoor stelt verzoeker dat zijn neven hem eerst wilden doen terugkeren naar Afghanistan via Interpol en hem daar executeren en toen stuurden ze mensen om hem te doden (p. 6). Verzoeker legt niet nader uit hoe hij vernam dat hij via Interpol gezocht zou zijn. Later spreekt verzoeker van "*Afghanen die met mij werkten, ze vertelden me dat deze en deze mensen achter mij vroegen.*" (p. 7) Later stelt verzoeker: "*Ze zeiden dat ze me wilden doden tegen elke kost.*" (p. 8) Tijdens het tweede gehoor ontkent verzoeker uitdrukkelijk dat er vermeld zou zijn waarom hij gezocht werd (p. 9). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker: "*Indien die mensen Verzoeker echter wilden doden of kwaad wilden doen, zouden ze uiteraard de motieven van hun komst verzwegen hebben of zouden ze gelogen hebben.*" (p. 10) Tijdens het tweede gehoor verwijst verzoeker nogmaals naar Afghanen waar hij werkte (p. 7) en vermeldt uiteindelijk zijn vriend Gholam Mohaidin.

De Raad meent dat de verklaringen van verzoeker in dit verband niet overtuigen.

2.4 Met betrekking tot het trouwfeest, merkt verzoeker op dat één van zijn zussen seksueel werd aangerand door een neef. Verzoeker meent dit duidelijk te hebben laten verstaan tijdens het verhoor. Toen de CGVS-ambtenaar vroeg naar de leeftijd van zijn zussen, is verzoekers eerste antwoord vertaald door 18, 22 en 20. Daarna bleek dat de leeftijd "18" in feite "28" moest zijn. Volgens verzoeker is het moeilijk te bepalen of het een vergissing van de tolk of van hem zelf is, maar hij meent dat de vertaling tijdens het eerste verhoor niet erg vlot is verlopen. Verzoeker ziet bovendien niet in waarom het opmerkelijk zou zijn dat Gholam Mohaidin hem zou hebben gewaarschuwd dat ze hem in Teheran in 2009 zochten terwijl Gholam Mohaidin na de komst van Karzai naar Afghanistan was teruggekeerd.

Dit vindt geen steun in het administratief dossier. Met betrekking tot de leeftijd van zijn zussen verklaarde verzoeker 22, 20, 18 (in afnemende volgorde dus). Op de vraag dat zijn oudste zus 22 was wijzigt verzoeker zijn verklaring in "*Ze is 28, de tweede 22 en de derde 20*". Hij veranderde dus de drie leeftijden, hetgeen niet wijst op een misverstand, maar globale wijziging van zijn antwoord. Dat hij daarenboven in zijn verzoekschrift zijn verklaringen nogmaals wijzigt ondermijnt eveneens de aannemelijkheid van zijn verklaringen.

2.5. Waar de bestreden beslissing stelt dat het vreemd is dat de vijanden van verzoeker 18 jaar zouden hebben gewacht om zijn spoor terug te vinden, meent verzoeker dat hij het niet kon weten en "dat de vijanden op het goede moment wachten". Verzoeker ziet niet goed in waarom hij per sé een verklaring zou moeten hebben voor de handelingen van zijn neven of hoe hij zou hebben kunnen verklaren dat 2009 het goede moment was. Verzoeker meent dat de achterdocht van de CGVS ambtenaar moeilijk lastens hemzelf kan worden weerhouden. Verzoeker stelt nog dat hij naar Iran was gevlucht, zowat 1500 kilometer van de provincie Kapisa wat het moeilijker voor zijn neven heeft gemaakt om hem op te sporen en een mogelijke uitleg is voor het feit dat ze zijn spoor pas een aantal jaren na zijn vlucht uit Afghanistan hebben teruggevonden.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

2.6 Verzoeker meent te hebben uitgelegd dat zijn oom rijker en machtiger was dan zijn vader. Op die manier kon hij invloed uitoefenen op officiële ambtenaren binnen elk regime. Verzoeker kan geen namen noemen van bedrijven, maar weet wel dat een deel van de bedrijven in de autosector actief is. Verzoeker was pas 12 jaar toen hij uit Afghanistan is moeten vluchten. Er kan verzoeker niet worden verweten dat hij geen namen van de bedrijven kan noemen. Het is trouwens niet omdat verzoeker in

Teheran heeft gewoond dat hij de naam van het Iraanse bedrijf zou moeten kennen. Verzoeker stelt nog dat hij na een tijdje niet meer bij zijn ouders woonde in Iran, zodat niet kan worden aangenomen dat hij nog op de hoogte werd gesteld door zijn familie.

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoeker in verband met de macht van zijn oom even vaag, algemeen en weinig overtuigend zijn als zijn overige verklaringen. Zo stelt verzoeker dat die mensen invloed hadden in het Najib-regime, en met de Taliban, Karzai, elk regime (gehoor 18 juli 2011, p. 8). Ze hebben veel bedrijven, ze voeren machines in (p. 8). Ze zouden overal bedrijven hebben, in Iran, in Japan en in alle provincies van Afghanistan (p. 9). Dat verzoeker dit in zijn verzoekschrift enigszins nader bepaalt met de vermelding dat een deel van de bedrijven in de autosector actief is, meer bepaald benzinepompen en autogarages, maakt zijn verklaringen niet meer aannemelijk.

2.7 Waar het CGVS stelt dat het vreemd is dat net verzoeker als dader werd aangeduid door zijn vader, stelt verzoeker dat zijn oudere broer die de twee neven gedood heeft zeker de doodstraf zou hebben gekregen overeenkomstig de sharia-wet. Verzoeker besliste daarom om één van de jongere broers als dader aan te duiden, opdat de straf voor minderjarigen milder zou zijn. Het is volgens verzoeker moeilijk te doorgronden waarom zijn vader nu net hem uitkoos, maar hij meent dat de aangeduide dader niet te jong en niet te oud mocht zijn, in de hoop een lichte straf opgelegd te krijgen en om het aannemelijk te maken dat hij de neven had kunnen doodschieten. Verzoeker stelt voorts dat het wel geloofwaardig leek dat hij die toen twaalf jaar was, had geschoten, omdat zelfs een kind van zeven jaar met een kalashnikov kan schieten.

De Raad meent dat dit een overtuigend motief is.

2.8. Waar het CGVS erop wijst dat veel Afghaanse identiteitsdocumenten vervalst zijn, meent verzoeker dat dit hem niet kan worden verweten. Verzoeker kan immers niet meer doen dan de documenten in zijn bezit voor te leggen. Verzoeker meent dat een document kan worden opzij geschoven indien bewezen is dat dit document vervalst is.

De Raad meent dat de identiteit van verzoeker niet betwist wordt en dat dit derhalve een overtuigend motief is.

2.9 Verzoeker is van mening dat de vrees voor de gevolgen van een terugkeer naar zijn land Afghanistan gegrond is. Verzoeker stelt dat hij veroordeeld is tot 16 jaar gevangenisstraf en de doodstraf en dat het Afghaanse Hooggerechtshof de politiediensten bevolen heeft om de straf uit te voeren. Verzoeker legt hier een stuk van bij. Verzoeker stelt bovendien ernstige aanwijzingen te hebben dat zijn oom en neven naar hem op zoek zijn om hem te laten boeten voor de dood van zijn twee neven.

Verweerder wijst erop dat uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt dat veel Afghaanse documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Bovendien zijn veel valse documenten, zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden.

Verweerder wijst er terecht op dat verzoeker er nooit eerder melding van heeft gemaakt dat hij veroordeeld zou zijn door de rechtbank in Afghanistan, noch in de vragenlijst voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal. Nochtans dateert deze brief reeds van 2009. Er kan dan ook worden verondersteld dat verzoeker eerder van deze veroordeling op de hoogte zou zijn geweest en er ook melding van zou hebben moeten maken tijdens zijn verhoor voor het Commissariaat-generaal.

Tenslotte stelt verweerder terecht vast dat deze brief die verzoeker neerlegt met betrekking tot zijn veroordeling gericht is aan de politiechef van Kapisa. Verzoeker verduidelijkt op geen enkele manier hoe hij in het bezit zou zijn gekomen van een dergelijk document, gericht aan de politie van Kapisa. Zijn verklaring ter zitting dat dergelijke documenten louter op aanvraag bij de politie te bekomen zijn weerlegt de bovenvermelde motieven niet.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

2.10 Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus meent dat uit de beschrijving van de feiten kan worden afgeleid dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel en persoonlijk risico zou

lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat het voor hem niet mogelijk is om zich onder afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten te stellen, aangezien ze hem hebben veroordeeld tot een gevangenisstraf en de doodstraf. Verzoeker meent ook dat er geen binnenlands vluchtalternatief is in zijn land van herkomst Afghanistan.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn streek van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad schaaft zich achter dit motief uit de bestreden beslissing. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS